

Ressò

setembre 18

“Res del que passi als homes ens ha de resultar aliè”

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Presentació temari 2018

Tots nosaltres hem viscut de més joves, el que va ser i va significar el segle XX. La major part de la nostra vida la vàrem viure en aquell segle. Sabem que va ser un temps de grans guerres, revolucions, descobriments, dictadures i també avenços en no poques coses. Des del punt de vista de la nostra fe el Concili Vaticà II va representar una ventada important del Sant Esperit a la nostra Església de la qual encara hem de treure moltes aplicacions i conseqüències.

Hem cercat per les nostres trobades de “Vida Creixent” deu testimonis de vida cristiana, cinc dones i cinc homes que ens poden ajudar a viure el seguiment de Jesús i respondre a la crida de Déu en mig de la història humana. Hem escollit alguns personatges més coneguts i altres no tant, i també alguns de la nostra estimada Catalunya. Entre tants testimonis de santedat del segle passat molts dels millors i fins dels més coneguts no estan en aquesta llista. Tampoc era la pretensió de fer una llista dels millors, sinó dels que ens poden ajudar.

Cada persona és presentada en la seva vida concreta, d’una forma breu, i acompanyada molts cops d’alguns escrits i comentaris per acabar en el qüestionari que va dirigit tant per la reflexió personal com per al treball dels grups. Evidentment resten moltes més coses en el tinter que no han estat afegides. Per tant el consell de l’autor és que per preparar les reunions podeu consultar a través de xarxes i mitjans electrònics ampliacions que puguin millorar la reunió.

Finalment un desig: de que ho passeu bé i us serveixi per agrair la fe rebuda i compartida, i també el treball que anem fent perquè el segle XXI sigui un avenç en la fe i l’amor.

Jesús Renau S.I.

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d’17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada:
“Res del que passi als homes ens ha
de resultar aliè”

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracín

Espai de reflexió i pregària

Confessar

Suposo que a alguns això de la confessió us deu sonar cosa de petits, o d'èpoques passades, o d'una visió de l'Església culpabilitzadora... i els vostres motius deureu tenir. La veritat és que era de les coses que menys m'atreia a l'hora de ser ordenat prevere. Tot i saber el sentit que té, al mateix temps pensava: "què m'han de venir a explicar a mi el que hagin fet malament, si jo sóc el primer que també s'equivoca!". I us puc dir que després ha estat un regal poder confessar, i veus que pots fer molt de bé als qui la volen rebre.

És una situació molt delicada, perquè la persona es posa davant de Déu. I tota relació entre l'ésser humà i Déu és molt personal i sagrada. Només s'hi pot entrar de puntetes. I has de vetllar molt perquè qualsevol paraula que diguis sigui sempre des de l'Amor.

No és un moment de culpabilitzar la persona: tot al contrari! Aquesta es posa amb humilitat davant d'ella mateixa i davant del Déu en qui creu, i repassa les pedres que porta a la motxilla i que li fan feixuc el camí. Aleshores, el prevere ajuda a descarregar aquestes pedres. És un alliberament. És Amor tangible.

No és màgia. És un signe. Els éssers humans necessitem signes. Però poden ser poderosos. Una acció performativa. Això sí: perquè tingui sentit, s'ha de viure amb sinceritat. Si no, no val la pena.

L'objectiu no és mai que la persona se senti malament. Al revés: es tracta d'encoratjar-la a fer camí, a reconèixer l'Amor que l'habita i que la pot impulsar cap endavant. És un Sí a la vida, amb agraïment i esperança.

Hi ha persones a qui els fa cosa que algú pugui conèixer els seus errors. Comprensible. A mi em passa just al contrari amb aquells a qui confesso: creixen en el concepte que tinc d'ells. Perquè no és cap novetat saber que una persona és fràgil: tots en som! Però quan veig algú que ho reconeix amb humilitat, aquella persona es fa gran als meus ulls. M'impresiona.

No pretenc que tot el que he dit hagi de ser així i no pugui ser d'una altra manera. Simplement us he volgut compartir la meva experiència, perquè penso que no és habitual que els qui confessem compartim com ens sentim. Al cap i a la fi, tots som éssers humans.

Sergi d'Assis

Sants de la porta del costat

Em van convidar des de Fundació Claret i Catalunya Religió a donar testimoni sobre la darrera Exhortació Apostòlica “Gaudete et exsultate” (Alegreu-vos-en i celebren-ho (Mt 5, 12)). Abans de començar a llegir-me-la vaig pensar...jo, una dona laica compromesa, mare de família, catequista, professora i educadora què puc dir sobre la Santedat? A les primeres pàgines en vaig trobar la resposta: el papa Francesc ens diu que la crida a la santedat que fa Déu Pare per mitjà del seu fill Jesús i de l'Esperit Sant **s'adreça també A TU**, és a dir a cadascú de nosaltres, i això m'ha sacsejat i posat en camí per a ser millor persona.

Per què la santedat és parlar de BONDAT, de ser bona persona i de fer un camí de vida en comunitat. Quan els infants a la catequesi ens pregunten què són els sants, d'entrada tenim sempre la temptació de presentar-los superherois inabastables que fan coses extraordinàries que nosaltres no podem arribar a fer mai. Però, en realitat els hauríem de parlar dels sants de carn i ossos, de persones normals i corrents com els seus progenitors i els seus mestres que s'esforcen

per viure en cristià, ensopeguen, cauen i s'aixequen com tots els sants que han arribat als altars. Els sants no són sols imatges de guix o estampetes.... cadascú ha de trobar els seus sants AMICS, aquells amb qui fa proximitat segons l'experiència personal, i sent que l'acompanya tota la vida.

Estem cridats a la santedat, ens diu el Papa Francesc, i ens parla del que anomena “gran protocol” (capítol 25 de l'Evangeli de Mateu), i de les Benaurances que són la carta d'identitat dels cristians. L'actitud de la persona bona comença amb la no exclusió de ningú. Tots som únics i irrepetibles i se'ns convida a viure des de l'amor essent testimonis allà on duem a terme el nostre dia a dia. **No serem sants per una acció concreta sinó per una trajectòria de vida i pregant sense defugir la trobada en l'altre**, deixant-nos estimar i alliberar per Déu.

Llegint l'exhortació descobrim que els sants són mares, pares, familiars, amics, mestres, educadors, religiosos/es, sacerdots, el metge o el botiguer... que realitzen “**accions ordinàries de manera extraordinària**”, des d'actituds com l'alegria i bon

humor, el discerniment, la paciència, l'estimació, el servei, la constància o la perseverança en el seu dia a dia per feixuc que pugui ser a vegades. I, sovint des de l'anonimat, el silenci i fins i tot des del menyspreu per part dels altres, però que per a cadascú de nosaltres en són un magnífic i proper testimoniatge. El papa Francesc els anomena **Sants de la porta del costat**, perquè són propers a nosaltres i la viva imatge de la **MISERICÒRDIA**. Una misericòrdia entesa com a **donar, ajudar i servir els altres; i també com a perdonar i comprendre**. En definitiva ens

toca respondre a la pregunta que sovint feia deia sant Felip Neri, un dels meus sants amics, “quan ens decidirem a ser bons, a fer el bé?”

Us animo a llegir la “Gaudete et exsultate” i deixar-vos interpel·lar. En definitiva, sortir de la zona de confort i posar en pràctica les benaurances, cadascú a la seva manera, des de la seva singularitat i no oblidant mai les tres paraules clau que el papa Francesc ens recorda sovint i que vertebraven el creixement de cada ésser humà: **Si us plau- Gràcies- Perdó**.

Per Anna-Bel Carbonell Rios

Pena de mort

El papa Francesc acaba de reformular l'article 2.267 del Catecisme de l'Església catòlica sobre la pena de mort. Abans aquest article era altament restrictiu, però deixava alguna escletxa oberta: «L'Església no exclou, suposada la plena comprovació de la identitat i de la responsabilitat del culpable, el recurs a la pena de mort, si aquest fos l'únic camí possible per defensar eficaçment les vides humanes de l'agressor injust.» Ara en el nou redactat resulta inadmissible: «L'Església ensenya, a la llum de l'Evangeli, que “la pena de mort és inadmissible, perquè atempta contra la inviolabilitat i la dignitat de la persona”, i es compromet amb determinació a abolir-la arreu del món.» A la carta, datada l'1 d'agost del 2018, el cardenal Ladaria comunica i raona aquest canvi, que ha caigut com la fruita madura després de les posicions dels últims papes sobre aquesta qüestió.

Fa anys vaig tenir l'oportunitat d'entrevistar a Roma la germana Helen Prejean, activista contra la pena capital i famosa perquè el seu cas va

donar origen a la pel·lícula Pena de mort, dirigida per Tim Robbins i protagonitzada per Susan Sarandon en el paper de la religiosa catòlica. La seva convicció i entusiasme van aguditzar la meva sensibilitat sobre el tema. El cinquè manament és totalment explícit: «No mataràs.» L'evangeli de Jesús no va en cap altra direcció. No obstant això, la cultura imperant sovint ha dificultat una autèntica comprensió de la Bona Notícia. La filosofia aristotèlica, segons la qual la persona és un element de la societat, pot servir de justificant de la pena de mort. Tot es reduiria a l'equivalent d'amputar un braç o un peu. La pèrdua beneficiaria el cos social. La vida humana és secundària. D'aquesta manera s'oblida «la inviolabilitat i la dignitat de la persona».

Per als cristians, la formulació del papa Francesc no deixa cap dubte. Però no es redueix a un tema doctrinal. Va més enllà. Apunta a un compromís determinat per abolir-la arreu del món. Queda molta feina per fer.

Per Lluís Serra

Trobada final de curs

Com que Mn. Claret de la parròquia de La Pau estava molt delicat de salut, aquest any havíem demanat al nostre consiliari Mn. Xavier, rector de Sant Ignasi, de celebrar-hi aquesta festa i va ser una bona elecció ja que aquesta última és més cèntrica i ben comunicada. D'altra banda, Mn. Claret va morir justament aquells dies i l'enterraven el mateix dia de la festa de final de curs de Vida Creixent.

Agraïm el bon acolliment que ens ha donat la parròquia de La Pau durant tots aquest anys passats.

La trobada va ser tot un èxit de participació. El P. Francesc Roma ens va parlar de saber donar gràcies a Déu per tot el que som i tenim. L'important no és la quantitat, sinó la qualitat, no quantes coses fem sinó com les fem.

Al final ens va encomanar la seva passió per la música a l'exposar-nos una audició: "Em dónes força" Cantada per Sergio Dalma i l'escolania de Montserrat en la Marató de TV3 el 2011.

Col·laboracions

Mor mossèn Manuel Claret; la pastoral familiar més oberta

El dijous 14 de juny va morir als 78 anys mossèn **Manuel Claret i Nonell**, delegat de Pastoral Familiar de Barcelona i rector de la parròquia Verge de la Pau. Des de la seva dedicació l'acompanyament de les parelles i les familiars, mossèn Claret ha representat sempre la pastoral familiar més oberta i una lectura del magisteri eclesial el més arrelada possible a la realitat. En són especialment testimonis les parelles que va acompanyar a través dels grups del Centre de Preparació per al Matrimoni (CPM). Manuel Claret Nonell va néixer a Barcelona el 22 de setembre de 1939. Va estudiar al Seminari de Barcelona i va ser ordenat sacerdot l'any 1962. Inicialment es va dedicar a la Pastoral de Joventut com a consiliari de la JICF (Joventut Independent catòlica Femenina), després va ser director de Càritas Diocesana de Barcelona, i durant vint anys ha estat professor de "Doctrina catòlica i la seva pedagogia" a l'Escola de Magisteri de la Universitat de Barcelona. L'any 1991 va obtenir el doctorat en Teologia Moral a la Facultat de Teologia de Catalunya amb el tema "L'amor, la sexualitat i la fecunditat en el Magisteri de l'Església". La seva experiència en aquest àmbit també la va desenvolupar en el món acadèmic des de la Facultat de Teologia de Catalunya on era professor. Va ser cap del departament de Moral de la mateixa Facultat i professor de Teologia del sagrament del Matrimoni. Destaquen diverses publicacions com *L'amor, la sexualitat i la fecunditat. El magisteri de l'Església fins a la «Familiaris consortio»* (Herder, 1995) i *El matrimoni, comunitat de Vida i d'Amor* (CPL, 2010). El 2012 va ser l'encarregat d'obrir el curs de la Facultat de Teologia de Catalunya amb la lliçó inaugural sobre "El Magisteri de l'Església sobre el matrimoni i la família". En aquest text ja va avançar alguns dels plantejaments més oberts que després recolliria l'Exhortació apostòlica del papa **Francesc Amoris Laetitia**.

Acolliment a totes les situacions familiars

El cardenal **Lluís Martínez Sistach** li va confiar la Delegació de Pastoral Familiar de l'Arquebisbat de Barcelona de la que n'ha estat responsable durant 13 anys. Preocupat per la formació i l'acompanyat a les parelles,

va donar un nou impuls al butlletí *Problemàtica familiar*. Aquest dimarts es va fer públic el seu relleu com a delegat forçat pel seu estat de salut. Des d'aquest organisme diocesà va ser molt sensible a l'ajut als matrimonis i les parelles amb problemes, sobretot en la pastoral dels separats i divorciats. Un acompanyament a totes les situacions familiars des de l'obertura i des del sentit d'inclusió i pertinença a l'Església, assegurant que no se sentissin exclosos ni excomunicar. Això li va suposar no poques polèmiques i incomprendions en el seu moment, però va veure reconeguda la seva actuació pastoral amb els plantejaments del papa Francesc.

Fa dos anys, presentant el nou document del papa Francesc sobre la família, es congratulava dels nous plantejaments que s'hi recullen: "Agents de pastorals i mossens sempre miràvem el dogma i el magisteri que il·luminava la persona. Aquí canvia la situació: no vol defensar el dogma i el magisteri, sinó que vol defensar la persona". I apuntava que "la norma que s'ha de tenir present és acompanyar, discernir i integrar. La problemàtica familiar ha de tenir aquests grans principis". Són els que ell sempre havia practicat.

Parroquial, social i docent

Claret va estar implicat també en l'àmbit social i durant 10 anys va ser responsable Càritas Diocesana de Barcelona. També va ser director d'una de les obres socials diocesanes amb més tradició, l'Organisme Benèfic Assistencial (OBA), dedicada a l'assistència sanitària i residencial a col·lectius vulnerables.

El 1973 el cardenal **Narcís Jubany** el va nomenar director de Càritas Diocesana de Barcelona. Durant aquesta etapa, va ser membre de la Comissió Internacional per a la Tercera Edat de Càritas Internacional. Jubany renovà el seu nomenament de director de Càritas dues vegades, fins a l'any 1981.

Paral·lelament, gran part de la trajectòria de mossèn Claret va estar vinculada la Parròquia Verge de la Pau del barri de la Bonanova de Barcelona. N'ha estat rector durant 27 anys, fins a la seva mort. Un llegat ben visible és la realització de la tercera etapa de les obres del temple per ampliar-lo i finalitzar el projecte original del temple. L'Església va ser consagrada el 1993. La parròquia també ha estat un dels espais amb més activitat dels Centres de Preparació al Matrimoni.

Per Jordi Llisterrí -CR

Aturar-se. Cicle B. Optimisme

Sigueu valents, no tinguem por. Així comença la lliçó catequètica d'aquest diumenge.

Tots estem a punt de començar un nou curs escolar. Crec que convé una injecció d'optimisme de tant en tant, oi?

L'optimisme, penso que és fruit de la comunicació personal. Si restem sols i tancats, ens ensopim i decau l'esperit.

Jesús avui guareix un sord que a penes sabia parlar. A més del signe baptismal del miracle fet a un pagà, ¿no hi veieu una invitació a la comunicació, a saber repartir i compartir, a no tancar-nos... a aprendre d'estar-amb-els-altres?

Que és preciós que una parella se sàpiga comunicar el seu amor per sempre! Que és preciós que uns pares i fills se sàpiguen comprendre l'un a l'altre! Que és formós que un educador sàpiga obrir els sentits de l'alumne per aprendre a fruit de la vida nova que s'obre davant d'ell, sense barreges exòtiques, sense donar gat per llebre!

Tots hem de sentir la força de la paraula viva del Mestre que ens empeny a obrir-nos: "*efatah*", obre't.

Tot ho ha fet bé, així clamava la gernació davant dels prodigis i de la doctrina del Mestre.

Intentem alhora fer bé la nostra tasca, com els castellers intenten fer les seves meravelloses torres humanes, fruit d'un ideal i de la força d'un poble que està amb ells a la base.

Intentem fer el bé amb la il·lusió d'aquell picapedrer que, quan li van preguntar què feia amb la maça i l'escarpa, va contestar: faig una catedral.

Imitem l'optimisme d'aquell escultor de la catedral de Milà, que, en dir-li que aquelles estàtues no les veuria ningú, perquè les posarien a les teulades, va dir: ja les veurà Déu.

Caminem. Obrim bé les orelles i els ulls!

Mn. Pere- diaca

Cultura

Faraó, és l'última exposició temàtica que he vist, aquest estiu, a CaixaFòrum. És el record d'un país mil·lenari, Egipte, però a través de la seva imatge de poder, el faraó. La figura del rei d'Egipte, va configurar a través de milers d'anys un estil mental i de vida per a un país que es definia a si mateix com a **do del Nil**.

No és una exposició molt extensa, però sí molt acurada i documentada. Abans que acabi setembre i la retirin, us suggereixo que us aboqueu i gaudiu. Aquesta vegada no vaig a comentar-la, ni descriure-la. Com si pensés en veu alta us brindo les meves reflexions i opinions, després de veure-la i d'algunes coses que em van impactar més. Abans d'això recordo, una altra vegada, que és la visió del passat d'un poble a través dels seus dirigents suprems, els faraons, i el que aquests significaven i simbolitzaven. El que segueix són les meves opinions personals, que comparteixo aquí. El Faraó és una persona, no sempre apta ni ben acceptada, però per sobre de tot és el **símbol** de la nació, de la seva força, de la seva permanència, de la seva relació amb la terra i amb el cel ... I aquest símbol sol ser un home i, alguna vegada, una dona. Pot ser venerat i recordat i, alguna vegada, odiat i oblidat fins a límits increïbles. D'aquesta reflexió sobresurten dos records: Hatshepsut i Akhenaton, la reina faraó i el faraó heretge. Dos noms que em fan pensar que tot i que la raça humana evolucioni, encara queden "coses" que es resisteixen.

Hatshepsut, la reina faraó, que va regnar entre els anys 1472 i 1458 abans de Crist, va mantenir la prosperitat d'Egipte però, els seus successors van intentar esborrar la seva memòria, eliminant el seu nom dels monuments i dels escrits. Opinaven que una dona no podia ser Vida, Salut i Força dels déus per al seu poble.

I Akhenaton anomenat l'heretge, que va fer la revolució religiosa des de dalt i que, davant els innumerables déus, amb els seus múltiples temples i els seus abundants sacerdots, va instaurar el monoteisme. Va regnar de 1364 a 1347 aC (probablement) i va ser condemnat a l'oblit, amb força acarnissament, des del mateix moment de la seva mort. Noms esborrats, monuments destruïts, ciutat abandonada ...

Compartiré una altra cosa: Els historiadors antics i bastants dels que els van seguir, fan que l'eix dels seus relats siguin les dinasties de poder o el recompte de les batalles. **La vida quotidiana a l'Egipte dels faraons, de Pierre Montet**, és un llibre de 1946 que pot ser difícil de trobar avui, però per a mi va ser fa anys un grat descobriment. Aquest autor va obrir el camí a l'estudi de la història dels pobles des de la seva gent corrent, aquesta majoria que construeix el dia a dia i no sempre alça la veu.

Agenda 2018

Setembre

Dijous 13: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema I – JOAN XXIII

Octubre

Dijous 4: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema II – ELISABETH

EIDENBENZ-IRENA SENDLER

Dissabte 27: MATÍ :

ASSEMBLEA DIOCESANA. Obert a tothom. A la parròquia de Sant Isidor, carrer comte d'Urgell 178, entre Provença i Mallorca, línia 5 del metro parada Clínic. A les 10.15 acolliment, Assemblea.

Conferència. Eucaristia i entrega de diplomes. Un petit refrigeri i comiat.

Novembre

Dijous 8: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema III – MÀRIUS TORRES I PERENYA

Desembre

Dijous 13: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IV – ETTY HILESSUM

TEMARI DEL CURS

2018-2019, "TESTIMONIS DE JESUCRIST AL SEGLE XX" DEL P. JESÚS RENAU

Llibres del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé amb recull de reflexions al voltant dels Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, i de Sant Lluc, any litúrgic C, al preu de 10 euros cadascun. Els trobareu a la secretaria i a les llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a dijous en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq.- Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN